

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Steve Cavanagh
FIFTY-FIFTY

Copyright © Steve Cavanagh 2020

First published in Great Britain in 2020 by Orion Fiction, an imprint
of The Orion Publishing Group Ltd., Carmelite House, 50 Victoria
Embankment, London

All rights reserved

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05009-7



Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od
drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u
potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva
životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

STIV KAVANA



Preveo Mirko Bižić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

Za Luku Vestea.

*Iz zahvalnosti i divljenja, zato što si moj brat po podkastu,
što si me inspirisao, što si napisao sjajne knjige koje me zabavljaju,
i što si me terao da me stomak zaboli od smeha.*

Hvala za sve koze.

JANUAR

EDI

Za advokata koji se bavi krivičnim pravom, postoje tri reči u engleskom jeziku koje su strašnije od svih drugih. Te tri reči bleštale su mi pred očima na ekranu telefona. Stigle su mi u SMS poruci pre nekoliko sekundi.

VRATILI SU SE.

Porota je bila odsutna ukupno četrdeset osam minuta.

Mnogo toga možeš da uradiš za četrdeset osam minuta. Možeš da ručaš. Možeš da zameniš ulje u autu. Verovatno možeš čak i da pogledaš epizodu neke televizijske serije.

Ali ono što ne možeš da uradiš za četrdeset osam minuta jeste da doneseš poštenu i uravnoteženu odluku u najsloženijem suđenju za ubistvo u istoriji grada Njujorka. To nije moguće. Verovatno se radi o pitanju koje porota želi da postavi, pomislio sam. Ne radi se o presudi.

To je nemoguće.

Preko puta, na uglu Ulice Lafajet, nalazi se kafe *Korte*. Spolja izgleda primamljivo. Unutra su plastični stolovi i stolice i nude se kafa i sendviči za doručak. Obično tri ili više advokata hlade dupe na tim stolicama. Uvek možeš da prepoznaš one koji čekaju porotu. Oni ne mogu da jedu. Ne mogu da sede mirno. Nerviraju sve prisutne poput tipa koji sedi sa sekirom u krilu. Odlazio sam tamo dok sam čekao presudu, ali pogled na drugog advokata u iščekivanju porote dovoljan je da svakome ogadi kafu u kafeu *Korte*. A tamo je kafa dobra.

Zato sam, umesto da počnem da žvaćem nameštaj od nervoze, uzeo kafu koja se može poneti i izašao u šetnju po trgu. Ne znam koliko puta sam prošetao po Trgu Foli. Moj rekord je šetnja od tri dana zaredom. Toliko je poroti trebalo da oslobodi jednog mog klijenta, i prokleta malo

je nedostajalo da petama iskopam kanal u trotoaru. Ovog puta tek što sam izašao iz *Kortea* sa kafom u ruci kada sam dobio SMS.

Bacio sam šolju kafe koju sam poneo i obišao iza ugla do zgrade Menhetnskog krivičnog suda. Zastava sa prugama i zvezdama vijorila se sa jarbola deset metara iznad ulaznih vrata. Bila je to stara zastava. Jaki vetrovi, kiša i vreme nisu bili blagi prema njoj. Boje na njoj su izbledele, i skoro da je bila rascepljena na dva dela. Pojedine zvezde su se rašile i odneo ih je vetar. Dugačke otcepljene niti lepršale su sa crvenih i belih pruga, skoro dosežući dole do pločnika. Bilo je dovoljno novca da se zastava zameni. Vremena su bila teška, i postajala samo još teža, ali zastava je obično održavana u besprekornom stanju čak i ako krov prokišnjava. Ja sam smatrao da treba da zadrže ovu staru zastavu – od sunca izbledele boje, poderotine i rupe su nekako izgledale prikladno za ovakva vremena. Mogao sam samo da nagađam da i sudije osećaju to. Sa decom u kavezima na granici, pruge i zvezde su za neke izgubile svoj sjaj. Nikada nisam video svoju zemlju ovoliko podeljenu.

Na vrhu jarbola zastave sedeo je gavran. Velika crna ptica sa dugim kljunom i ostrim kandžama. Prvi gavrani koji su se vratili u grad Njujork primećeni su 2016. Obično su se mogli videti u gornjem delu države Njujork; niko nije znao zašto su se vratili u grad. Gnezdili su se na visokim tačkama na mostovima i nadvožnjacima, ponekad čak i na telefonskim i električnim tornjevima. Hranili su se otpacima i mrtvim stvorenjima sklopčanim u uglovima uličica po celom gradu.

Dok sam prolazio ispod njega, gavran se oglasio – *kraaa-kraaa*. Nisam znao da li je to pozdrav ili upozorenje.

Šta god da je bilo, uznemirilo me je.

Pre nego što sam prihvatio ovaj slučaj, nisam verovao u zlo. Do tog trenutka sretao sam se u životu sa muškarcima i ženama koji su činili zlo, ali sam to pripisivao čisto ljudskim slabostima – pohlepi, požudi, besu ili strasti. Neki ljudi su uz to bili bolesni. U glavi. Moglo bi se reći da nisu bili odgovorni za svoje zločine.

Kada sam u prolazu mahnuo ljudima iz obezbeđenja u predvorju sudnice, nisam mogao da zaustavim te misli. Opsedale su mi um – trovale ga. Svaka misao bila je još jedna kap krvi u čaši hladne vode. Nije trebalo mnogo vremena dok se sva ne zacrveni.

Kod većine ubica na koje sam nailazio mogao sam da pronađem nekakvo objašnjenje za njihovo ponašanje. Nešto u njihovoj prošlosti ili psihologiji u čemu je bio ključ njihovog razmišljanja i zločinačkog ponašanja. Uvek sam mogao to da racionalizujem.

Ovog puta nije bilo lakog objašnjenja. Nije bilo ključa.

Ovo nisam mogao da racionalizujem. Ne baš. Bilo je nečega mračnog u srcu ovog slučaja.

Nečega zlog.

A ja sam osetio dodir toga. Visilo je iznad ovog slučaja kao što su gavrani visili iznad grada.

Motreći.

Čekajući.

A zatim se obrušavajući dole da ubiju kao brijač oštrim kandžama i kljunom. Mračni i crni, brzi i smrtonosni.

Nije bilo drugog načina da se to opiše. Nije bilo bolje reči za to. Ljudi mogu da budu dobri. Postoji nešto što se zove dobar čovek. Neko ko radi dobre stvari jer uživa u tome. Zašto onda ne bi moglo da bude tačno i suprotno? Zašto čovek ne bi mogao da bude zao jer uživa u tome? Ranije nisam razmišljao o tome na ovaj način, ali sada sam mogao da uvidim smisao. Zlo je stvarno. Ono živi na mračnim mestima, i može da zahvati ljudsko biće kao rak.

Toliko njih je umrlo. I možda će ih umreti još pre kraja. Dok sam bio dete i odrastao u maloj, hladnoj kući u Bruklinu, mama mi je govorila da čudovišta ne postoje. Priče koje sam čitao kao dete o čudovištima i vešticama i odvođenju dece od roditelja u šume, pa, ona je za njih rekla da su to samo bajke. *Nema čudovišta*, rekla je.

Nije bila u pravu.

Liftovi u zgradi krivičnog suda bili su stari i mukotrпно spori. Odvezao sam se na željeni sprat, izašao iz kabine i krenuo niz hodnik do sudnice, i ušao unutra sa svima ostalima. Seo sam za sto pored svoje klijentkinje, kao advokat odbrane. Nakon što je mnogobrojna publika posedala, vrata su zatvorena. Sudija se već smestio na svoju stolicu.

Zavladala je tišina dok je porota ulazila.

Njeni članovi već su dali dokumentaciju sudskom službeniku. Dokumentaciju koju su popunili u sobi za zasedanje porote. Moja klijentkinja

je pokušala nešto da kaže, ali nisam je jasno čuo. Krv mi je šumela u ušima.

Umeo sam prilično dobro da procenim na koju stranu će se porota okrenuti. Mogao sam da se kladim na to. I bio sam u pravu, svaki prokleti put. Znao sam da li je moj klijent kriv i pre nego što preuzmem slučaj.

Mnogo godina bio sam varalica pre nego što sam te veštine preusmerio u pravnu praksu, uz mala prilagođavanja. Prevariti dilera droge za dve hiljade dolara nije bogzna kako daleko od toga da obmaneš porotu da donese odgovarajuću presudu. Nevini ljudi sve vreme odlaze u zatvor – ali ne u mojoj smeni. Ne više. Naučio sam – u barovima, u restoranima, na ulicama – kako da pročitam ljude. Bio sam dobar u tome. Zato sam, kada dođe do primene mog umeća u sudnici, od prvog sastanka znao da li je moj klijent kriv. A ako je bio kriv a želeo da izigrava nevinost u sudnici, ja bih mu poželeo sreću i mahnuo mu na rastanku. Prošao sam tim putem pre mnogo godina, i cena je bila prevelika da bih je plaćao. Ignorisao bih sopstvene instinkte i oslobodio svog klijenta. Bio je kriv, a ja sam ga pustio da ode. Povredio je nekoga. Zato je trebalo da ja povredim njega. Na neki način, i dalje sam plaćao za tu grešku. Niko nije nepogrešiv. Svako može da bude prevaren.

Čak i ja.

Čitanje klijenata i čitanje porote je bio moj dar. Ovaj slučaj nije bio normalan. Nije bilo ničeg ni izbliza normalnog u vezi sa njim.

Ovo je bila prva presuda na koju nisam mogao unapred da se kladim. Bio sam joj preblizu. U mojoj glavi, šanse su bile podjednake. Presuda je sasvim lako mogla da se uporedi sa bacanjem novčića. Verovatnoća je pola-pola. Znao sam šta želim da se dogodi. Sada sam znao ko je ubica. Samo nisam znao da li će porota to videti. Nisam mogao da procenim porotu.

I bio sam umoran. Nedeljama nisam spavao. Ne od tamnocrvene noći.

Sudski službenik je ustao i obratio se predsedavajućem u poroti.

„Da li ste u ovom predmetu doneli presudu sa kojom se svi slažete?“, pitao je službenik.

„Jesmo“, odgovorio je predsedavajući.

PRVI DEO

SESTRE

Tri meseca ranije

Transkript poziva na broj 911

Registarski broj incidenta: 19-269851

5. oktobar 2018, 23.35.24

Vreme: 23.35.24

Dispečer: Grad Njujork 911, da li vam treba policija, vatrogasci ili hitna pomoć?

Glas osobe koja je pozvala 911: Trebaju mi policija i hitna pomoć. Odmah!

Dispečer: Koja je adresa?

Glas: Ulica Frenklin broj 152. Molim vas, požurite, ona ga je ubola i sada dolazi na sprat.

Dispečer: Neko je izboden u kući?

Glas: Da, moj otac. O moj bože, čujem je na stepenicama.

Dispečer: Uputio sam policiju i hitnu pomoć na tu adresu. Gde ste vi u kući? Gde je vaš otac?

Glas: On je na spratu. U glavnoj spavaćoj sobi. Krv je svuda. Ja sam... ja sam u kupatilu. To je uradila moja sestra. Ona je još uvek ovde. Mislim da ima nož. O, bože (nečujno).

Dispečer: Ostanite mirni. Jeste li zaključali vrata?

Glas: Da.

Dispečer: Jeste li povređeni?

Glas: Ne, ja nisam povređena. Ali ona će me ubiti. Molim vas, neka dođu brzo. Treba mi pomoć. Molim vas, požurite...

Dispečer: Oni dolaze. Ostanite gde ste. Ako možete, uprite nogama u vrata. U redu, trebalo bi da ste na sigurnom. Odahnite, policija stiže. Ostanite mirni i ostanite tihi. Kako se zovete?

Glas: Aleksandra Avelino.

Dispečer: Kako se zove vaš otac?

Glas: Frenk Avelino. To je uradila moja sestra Sofija, konačno je sasvim jebeno poludela. Rastrgnula ga je na komade... ona (nečujno).

Dispečer: Postoji li više od jednog kupatila? U kojem se vi nalazite?

Glas: U kupatilu u sklopu glavne spavaće sobe. Mislim da je čujem. Ona je u spavaćoj sobi. O, gospode...

Dispečer: Budite tihi. Bićete dobro. Policija je na samo nekoliko blokova od vas. Ostanite na vezi.

Glas: (nečujno)

Dispečer: Aleksandra... Aleksandra? Jeste li još tu?

Poziv prekinut u 23.37.58

Transkript poziva na broj 911

Registarski broj incidenta: 19-269851

5. oktobar 2018, 23.36.14

Vreme: 23.36.14

Dispečer: Grad Njujork 911, da li vam treba policija, vatrogasci ili hitna pomoć?
Glas osobe koja je pozvala 911: Policija i hitna pomoć. Moj tata umire! Ja sam u Ulici Frenklin 152. Tata! Tata, molim te ostani sa mnom... On je napadnut. Treba mu hitna pomoć.

Dispečer: Kako se zovete?

Glas: Sofija. Sofija Avelino. Jebote, ne znam šta da radim. Toliko je mnogo krvi.

Dispečer: Vaš otac je napadnut? Da li je on u kući?

Glas: On je u spavaćoj sobi. Ona je to uradila. To je bila ona... (nečujno)

Dispečer: Ima li još nekoga u kući? Jeste li vi na nekom sigurnom mestu?

Glas: Mislim da je otišla. Molim vas, pošaljite nekoga ovamo, toliko sam uplašena. Ne znam šta da radim.

Dispečer: Da li vaš otac krvari? Ako je tako, pokušajte da pritisnete na ranu krpu ili peškir. Držite ranu pritisnutu. Policija će stići ispred kuće svakog trenutka. Vidim da smo imali još jedan poziv sa istog mesta.

Glas: Šta? Još neko vas je zvao?

Dispečer: Ima li još nekoga u kući?

Glas: O, moj bože! To je Aleksandra. Ona je u kupatilu. Vidim njenu senku ispod vrata. Sranje! Ovde je! Moram da se gubim odavde. Ubiće me. Molim vas, pomozite mi, molim vas... (vrištanje)

Poziv završen u 23.38.09

JEDAN

EDI

Mrzim pravnike.

Većinu njih. U stvari, skoro sve njih, uz nekoliko pomena vrednih izuzetaka. Mog mentora, sudije Harija Forda i nekoliko pripadnika stare garde koji se vrzmaju po zgradi Menhetnskog krivičnog suda kao duhovi na sopstvenim sahranama. Dok sam se bavio složenim prevarama u kasnim tinejdžerskim godinama, poznavao sam mnogo više pravnika nego što ih poznajem sada. Većinu advokata bilo je lako prevariti jer su bili nepošteni.

Nikada nisam mislio da ću biti jedan od njih. Na posetnici u džepu mojih pantalona piše *Edi Flin, advokat*.

Da je moj otac, i sam talentovan prevarant, doživeo ovo vreme, bi bio postiđen. Mogao sam da budem bokser, ili varalica, ili džeparoš, ili čak kladioničar. On bi pogledao svog sina, advokata, pa odmahnuo glavom i upitao se gde je pogrešio kao roditelj.

Glavni problem je što su advokati skloni da sebe cene više od svojih klijenata. Počinju puni dobrih namera: gledali su *Ubiti pticu rugalicu*, možda čak i čitali knjigu Harper Li, i žele da budu Atikus Finč kada porastu. Žele da zastupaju malog čoveka. Priča o Davidu i Golijatu. Zatim shvate da neće zarađivati za pristojan život ako rade tako, da su svi njihovi klijenti krivi, i čak i ako napišu govor dostojan Atikusa, sudija neće slušati nijednu prokletu reč koju izgovore.

Oni koji su dovoljno pametni da shvate da je to samo početničko sanjarenje zaključe da treba da se priključe nekoj velikoj firmi, naporno rade i pokušaju da postanu partneri u firmi pre nego što dožive prvi srčani udar. Drugim rečima, shvate da je pravo posao. A posao za neke cveta.

Dok sam stajao ispred zgrade broj 16 na Trgu Erikson, podsetio sam se koliko veliki krivični pravozastupnici zarađuju. Ovo je bila adresa Prve stanice Njujorške policije. Parking-mesta ispred zgrade, obično rezervisana za patrolna kola, zauzela je flota skupih nemačkih automobila. Nabrojao sam pet *mercedesa*, devet BMW-ova, i jedan *leksus*.

Unutra se nešto dešavalo.

U stanicu se ulazilo kroz plavo-bela vrata od mahagonija, sa gvođenim zakivcima u izrezbarenim krilima vrata. Iza njih je bio prijemni šalter, a malo dalje sto dežurnog narednika. Tu sam video raspravu u punom jeku. Detektiv u civilnoj žutoj košulji pokazao je srednji prst naredniku Bukovskom ispred nosa dok se desetak advokata raspravljalo među sobom u čekaonici. Čekaonica je bila ne veća od dvadeset kvadratnih metara, sa žutim pločicama na zidovima. Te pločice su nekada možda bile bele, ali panduri su sedamdesetih i osamdesetih mnogo pušili.

Bukovski me je pozvao pre dvadeset minuta. Rekao je da moram brzo doći ovamo. U pitanju je bio slučaj. Važan. To je značilo da dugujem Bukovskom karte za utakmicu *Niksa*. Imali smo dogovor. Ako bi se nešto sočno pojavilo na njegovom stolu, on bi pozvao mene. Jedini problem bio je što Bukovski nije bio jedini pandur u stanici koji je u igri, a sudeći po gomili advokata, mora da se vest o slučaju proširila uokolo.

„Bukovski“, rekao sam.

On je bio gomila mišića, malja i sala u mornarskoplavoj uniformi njujorške policije. Svetlo s plafona odsijavalo se u znoj na njegovoj čelavoj glavi kada se okrenuo, namignuo mi, i zatim bezbrižno rekao detektivu da mu skloni prst ispred lica ili će ga inače ugurati detektivovoj majci na izvesno mesto. Nisam slušao pojedinosti.

„Dosta mi je ovoga, Bukovski. Svako ima po jedan minut sa osumnjičenom. To je sve. Posle toga će ona izabrati sebi advokata i ide pravo na saslušanje. Jasno?“, rekao je detektiv u žutoj košulji.

„Meni je to sasvim u redu. Deluje pošteno. Mogu da se pobrinem za to. Idi na kafu na pola sata. Ili pozovi majku, reci joj da ću navratiti kada mi se završi smena.“

Detektiv se izmakao za korak, neprekidno odmahujući glavom Bukovskom pre nego što se okrenuo na peti i prošao kroz čelična vrata sa stražnje strane čekaonice.

Bukovski se obratio gomili advokata ispred sebe kao radnik lutrije koji objašnjava pravila onima koji se klade. „Evo šta će se sada dešavati. Svaki od vas seronja uzeće broj, i kada ga ja prozovem, imaće jedan minut sa osumnjičenom. Ako se ne dogovori s vama, izlazite odavde. Jasno? To je najviše što mogu da uradim.“

Neki advokati su podigli ruke pa počeli da kuckaju po svojim mobilnim telefonima dok su drugi jednostavno nastavili da prigovaraju gurajući se prema automatu da uzmu brojeve. Brojevi su inače bili za građane koji su čekali u redu da podnesu prijavu – a ne za advokate koji čekaju da vide klijenta.

„Šta kog đavola, Bukovski?“, rekao sam ja. „Koja je svrha da ti kupujem karte za *Nikse* ako ćeš zvati ovamo svakog prokletog advokata na Menhetnu?“

„Žao mi je, Edi. Gledaj, ovo je jedan đavolski slučaj. Želećeš ga. Ovo nije ništa u poređenju sa time kako će ovo mesto da izgleda ujutro kada vojska paparaca bude čekala napolju u želji da snimi fotku dok budemo vodili te devojkice pred tužioca.“

„Koje devojkice? Kakav je to slučaj?“

„Interventna jedinica privela je dve devojkice u ponoć. Sestre. Obe u svojim dvadesetim. Njihov čale je ležao u spavaćoj sobi na spratu, sav isečen. Sestre su zvale pandure da prijave jedna drugu. Obe kažu da ga je ubila ona druga. Ovaj slučaj – biće veliki.“

Osvrnuo sam se po čekaonici. Tu se okupio krem menhetnskih advokata za krivično pravo, svi veliki igrači u svojim odelima od hiljadu dolara i sa asistentima koji kaskaju za njima.

Spustio sam pogled. Ja sam na nogama imao *er džordan* patike, farmerke i majicu kratkih rukava sa natpisom *AC/DC* ispod crnog sakoa. Većina mojih klijenata nije imala problema sa mojim oblačenjem posle ponoći. Primetio sam kako se neki od onih u odelima međusobno gurkaju i pokazuju glavom u mom pravcu. Ja očigledno ovim tipovima nisam izgledao kao konkurencija vredna pažnje. Ali nisam razumeo zašto je ovaj slučaj tako važan.

„Obe sestre tvrde da je to uradila ona druga. Pa šta? Imaju li one para, ili tako nešto? Šta je dovelo sve lavove na pojilo noćas?“

„Sranje, ti nisi gledao vesti, zar ne?“, upitao je Bukovski.

„Ne, spavao sam.“

„Devojke su Sofija i Aleksandra Avelino. Frenkove ćerke.“

„Frenk je mrtav?“

Bukovski je klimnuo glavom. „Pričao sam s jednim čovekom iz interventne. Frenk je bio iskasapljen kao riba. Isečen nožem. Policajac iz interventne rekao mi je da je bilo gadno. A ti znaš kakva je interventna – oni su videli mnogo toga.“

Interventna jedinica njujorške policije funkcionisala je kao uvežbani tim specijalaca. Nije bilo mnogo toga što oni nisu videli – od terorističkih zverstava do pljački banki, od talačkih kriza do razjarenih pucača. Ako neko iz interventne kaže da je situacija loša, to znači da je u pitanju prava noćna mora. Ali izuzetni stepen nasilja primenjenog u ovom zločinu nije bilo ono što je primamilo najjače parničare sa Menhetna – radilo se o žrtvi i navodnim krivcima.

Do novembra prošle godine, Frenk Avelino bio je gradonačelnik grada Njujorka.

„Koliko su šanse da ja dobijem ovaj slučaj s obzirom na to da sam na kraju reda?“

„Sada si na početku reda. Kerol ne može da navede klijentkinju da potpiše ugovor. Onaj tip tamo nema nikakve šanse. Završiću ti ovo u sekundi“, rekao je Bukovski.

„Čekaj malo, ja sam treći u redu?“

„Kerol Siprijani spopala me je da bude prva, ali nije mogla naterati klijentkinju da potpiše. Žao mi je, Edi. I ja moram da jedem.“

„Hej, a šta smo mi ovde? Zadnja rupa na svirali? Kakva je ovde šema?“ upitao je jedan od advokata u odelima.

„Ne brini, samo polako. On ne preskače red. Dobićeš svoju šansu“, rekao je Bukovski. „U redu je, Edi. Većina ovih drkadžija došla je da vidi Aleksandru. Ti ćeš se videti sa Sofijom.“

„Čekaj malo, zar nismo ovde da vidimo obe sestre?“ upitao je jedan od tipova u odelima, i svi su podigli glas da se požale.

Bukovski je bio moj čovek, kao i pet-šest drugih staničnih narednika koji su mi javljali ako dođe do nekog važnog hapšenja, a ja sam zauzvrat uvek vodio računa o njima. Ovaj put je Njujorška policija najnušila važan slučaj i svaki pandur koji je imao nekog advokata da mu

puni džepove dograbio je svoj telefon. Viđao sam to i ranije. Detektivi zaduženi za slučaj prigovarali su narednicima, ali, sve dok se oni nisu previše petljali u trajanje pritvora, nisu mogli da urade ništa drugo. Detektivi nisu hteli da se žale svojim pretpostavljenima jer bi na taj način cinkarili svog kolegu policajca.

U Njujorškoj policiji cinkaroši umiru u kanalizacionim odvodima. Neki od ovde prisutnih advokata dobiće svoju šansu, a oni koji je ne dobiju neće se žaliti. Ako se budu žalili, niko ih više nikada neće zvati. Klijenti se neće žaliti jer mogu da biraju između najboljih advokata. Važan slučaj ubistva bio je pravi praznik za policajce u uniformama. Kao i sa većinom stvari u ovom gradu, malo korupcije i malo novca sa strane pomagalo je da se svi podmažu.

Dobro došli u grad Njujork.

„Sačekaj da uzmem ključeve i predstaviću te Sofiji.“

„Zašto se ja viđam sa Sofijom?“, upitao sam.

Bukovski se nagnuo prema meni i rekao: „Ja te znam. Ne bi prihvatio slučaj ako klijent pokušava da se izvuče posle zločina koji je izvršio. Što se tiče Aleksandre, gajim izvesne sumnje. Ova devojka – Sofija – pa, videćeš. Meni svakog dana kroz ćelije prođe dvadeset do trideset ljudi. Mogu da uočim stvarne krivce isto kao i ti. Ona nije krivac. Ali moram da te upozorim, nemoj da izvodiš nikakve nagle poteze sa ovom devojkom. Nemoj ništa da joj daješ, ne ostavljaj nikakve papire ni olovke kod nje.“

„Zašto?“

„Pa, zatvorski doktor misli da je luda... Ali ona te neće napasti. Ti ćeš biti njen advokat.“

DVA

KEJT

Kejt Bruks je čvrsto spavala, umotana u slojeve vunene ćebadi, u svojoj *tejlor swift* pidžami navučenoj preko odeće za teretanu i u belim debelim čarapama. Koliko god petljala oko starih radijatora u svom stanu, nije

mogla da ih natera da rade. Garsonjera za iznajmljivanje reklamirana je kao *Divan prostor za život sa centralnim grejanjem u svim delovima*. Dva radijatora na suprotnim stranama sobe tehnički su se računala kao grejanje u svim delovima stana. Posledica je bila da je Kejt svake noći išla u krevet obučena. Nije znala šta će raditi kada stvarno počne zima.

Na njenom telefonu zapištao je alarm – elektronsko zvonce koje se iz sekunde u sekundu pojačavalo. Kejtina ruka je poletela sa kreveta prema noćnom ormariću i dvaput prešla preko ekrana telefona da utiša alarm. Brzo je vratila ruku pod jorgan i prevrnula se na drugu stranu zapravo se ne probudivši.

Telefon je ponovo počeo da pišti.

Ovog puta je naterala sebe da otvori oči. Zvuk koji je dopirao iz njenog telefona nije zvučao kao alarm za buđenje. Shvatila je da je zove njen šef – Teodor Levi. I ne samo to nego mu je odbila prvi poziv.

„Halo, gospodine Levi“, javila se promuklim glasom.

„Obuci se. Hoću da skokneš do kancelarije i uzmeš jedan dokument, i zatim se nađeš sa mnom u Prvoj stanici u Trajbeki“, rekao je Levi.

„O, naravno. Šta hoćete da ponesem?“

„Skot je upravo sada u kancelariji, proverava neke tragove, ali potreban mi je ovde. Hoću da uzmeš radni ugovor Aleksandre Avelino. Donesi ga ovamo. Trebaće mi u sledećih četrdeset pet minuta. *Nemoj da kasniš.*“

Posle tih reči prekinuo je vezu.

Kejt je zbacila pokrivač sa sebe i ustala iz kreveta. Ovo je bio život tek diplomiranog pravnika. Bila je manje od šest meseci na poslu, i mastilo se još sušilo na njenoj pravnoj diplomi. Skot, još jedan mladi advokat na praksi, već je bio u kancelariji, ali zašto dođavola on nije mogao da uzme ono što je Leviju trebalo i odnese nije bilo pitanje koje je mučilo Kejt. Levi bi prolajao naređenje, a ljudi bi poskakali na noge da ga izvrše. Nije bilo važno što je mogao da postoji lakši ili brži način da se nešto uradi; sve dok su svi bili u stanju grozničave napetosti, Levi je bio zadovoljan.

Pogledala je na sat. Trebaće joj taksi. Dvadeset minuta do kancelarije od njenog stana. Pokušala je da proračuna koliko će joj trebati od